

„Hríbo! Daj sem sviečku!“ kričí na mňa moja o pár rokov staršia sestra Monika.

Ako každý rok, aj tento rok na Štedrý deň sme išli ja i moja sestra na cintorín. Samozrejme, náš pes Nero, čierna pouličná zmes, išiel s nami. Išiel som s ním spokojný, hrdý, že ja čerstvý školák môžem už viesť psa sám ako dospelý. Voľnou rukou som si napravoval čiapku, keď ma Monča zavolala.

Rýchlo šmátram po vreckách, no tam, kde som ju dával, už nie je. Asi som ju musel stratiť, keď som naháňal Nera cez koľajnice.

„No tak, Hríbo, davaj, nechcem tu mrznúť, do šľaka!“ Monča škrieka, no tá sa už skôr nevie dočkať maľovátok, čo jej mama sľúbila na Vianoce.

„Nejde mi vybrať, čakaj!“

„Sprostý!“

Rýchlo sa poobzerám naokolo. Aha, dva hroby odtiaľto je miesto s viac ako desiatimi sviečkami. Skáčem pomedzi hroby a Nero so mnou, mysliac si, že sa s ním hrám.

„Padla mi!“ tvárim sa, že som ju stratil v tráve medzi hrobmi.

Sestra vyplazí na mňa jazyk, ach, zase šmajzla mame rúž a je namaľovaná jak vajička na Veľkú noc. Chcem jej zaerdžať, jej cop mi pripomína konský chvost a segra sa jeduje, keď jej erdžím za ušami.

Večer sa ukladám spať. Hasičské auto si dávam na vankúš, ostatné darčeky si nechám na koberci, asi som to prehnal s vianočnou večerou. Dnes mi nik rozprávku hovoriť nebude, tata rozbolel chrbát a mama mu ho išla natrieť. Och, ale vzdychaju pritom ako keby sa pritom naháňali.

„Áaaaa...“ ústa sa mi otvárajú sťa drakovi, asi sa už ani hrať nebudem.

Klop. Klop.

V polosne už šoférujem moje vianočné auto.

Klop, klop.

Asi dážď, cestou z cintorína bolo vidieť mraky. Také tie veľké a čierne, z ktorých leje horšie než zo sprchy. Bfíf. Teraz by to bol moc studený dážď.

Klop, klop.

Ťukanie na okno silnie, zakaždým keď chcem už spať a mne pomaly dochádza, že dážď ťukoce inak.

„Mončaaaa!“ vyskočím z postele a trielim ako divoký mamut do ségrinej izby, ešteže je vedľa.

„Hríbo, daj pokoj!“ segra cedí slová pomedzi zuby, našpúlené pery si farbí už svojou farbičkou, keď vrazím do dverí.

„Ale v mojej izbe straší!“

„V tvojej bedni straší! Aj tato ti hovoril, že strašidlá nie sú.“

„Tak pod' so mnou!“

Spolu ideme ku mne, no nič sa nedeje.

„ Asi si zaspal a mal si zlé sny. Vidíš , mama ti vravela, že sa nemáš prejedat', že to s tebou urobí čoromoro.“

„Blé!“ vyplazím jazyk na Monču, ktorá opäť beží k svojmu zrkadlu.

„ Monika, sestrička, teraz si klopala ty?“ pýtam sa jej, keď ďalší večer prelieza mojim oknom, lebo bola na diskotéke.

Tá potichu zatvára okno. Otočí sa ku mne a potom kýva hlavou, že nie. Tvári sa akoby mi šibalo, ešte aj prstom poklepe po čele.

„Zase si mal len zlý sen, spi, Hríbo!“

Sotva však dohovorí, ozve sa klopanie.

Monča zbledne, mohla by byť mramorovou sochou na námestí.

„Asi Marek, dnes bol veľmi dotieravý,“ po chvíli sa spamätá.

Vráti sa k oknu a otvorí ho. Nikde ani nohy. Nakúkam s ňou, viac očí si skôr niečo všimne.

Akonáhle ho zatvorí, rýchlo cupitá do svojej izby.

Klop. Klop.

„ Marek, si trápny!“ zamrmle si Monča vo dverách.

Klop. Klop.

Avšak teraz sa ozvem ja. Kričím o dušu, v okne sa totiž na chvíľu objavuje sviečka a obrys nejakej postavy. Marek to veru nie je, toho by som spoznal rýchlo.

„Spi, Hríbo! Ráno to povieme mame,“ ani Monča sa nevie spamätať z toho, čo uvidela.

Srdce vyzvára na poplach kdesi v hrdle. A až ráno zisťujem, že i pyžamo som si očúral.

„Monča kde si bola v noci? Zase na diskotéke, že?“ pýta sa mamka sestry, keď sa stretieme v kuchyni, otec bude v posteli až do obeda po včerajšej masáži .

Sestra sa začervenala, pozrie prosebne na mňa.

„ Nie, mami,“ kričím, „Monča so mnou strážiła strašidlá!“

„Ozaj?“ mama vypleští oči.

„Hej, Hríbovi už dve noci niekto klope na okno. A keď ho otvoríme, nikoho nevidíme,“ Monika sa ponáhľa do kúpeľne, asi zbadala, že nie je poriadne učesaná.

„Hm. Dnes v noci budem strážiť s vami!“ mama ukončí debatu.

Sestra je nešťastná, dnes na výlet nebude môcť, zrovna na štefánsku zábavu sa tak tešila. Avšak ja sa teším, že mamka chytí strašidlo.

Aj dnes večer strašidlo prichádza načas. Najprv klope, potom svieti. Ale dnes klope niekto aj na hlavné dvere. Bežím ja, lebo snáď to bol iba ujo Silvester a robí si srandu; beží i Monča čakajúc, že je to možno Marek, aby ju oficiálne vypýtal von a nemusela chodiť cez moje okno.

Monika otvára dvere a ako na povel pustíme dvojhlasný alarm. Segrin hlas vyniká ani píšťalka na futbalovom tréningu.

Pred dverami horí sviečka, vosk zalial celú terasu pred dverami. Dvere tresknú a spoločne so segrou letíme za mamou.

„Hríbo!“ mama na mňa skríkne, lebo sa neviem utíšiť, „teraz to už nechám tak a ráno sa o tom porozprávame. Chod' spať!“

Ráno, sotva mama vstane, si ma hneď zavolá do kuchyne.

„Áno, mami?“

„Ty si asi niečo ukradol, že?“

„Nie, mami.“

„Určite, Hríbo? Prečo ste s Moniku pribehli jak vetriesky? Čo to bolo za klopanie, čo sme ja a otec počuli v noci?“

Zblednem. Keď už aj mama, či otec počuli klopanie... Ach jaj, to už bude asi zle.

Mama si kvokne, jej tvár je zoči-voči mojej. Pozerá mi vážne do očí, obočie prižmúrené. Našťastie ma drží oboma rukami a ani varechu nikde nablízku nevidím.

„Vieš, Hríbo, keď okradneš mŕtveho, tak si to príde vypýtať naspäť.“

„Ja... ja... ja som zobral sviečku z druhého hrobu. Tam... tam... vedľa toho uja Joža, čo ho traktor zrazil.“

„Fujho!“ mama sa škaredo zatvári, žeby som spravil zase niečo veľmi zlé? „Tam leží trojročný chlapček, ten čo do studne spadol. Určite to bude sviečka od jeho mamičky.“

Do očí sa mi tisnú slzy, je mi to ľúto, nechcel som malému chlapčekovi brať niečo od jeho mamičky.

Začínam vzlykať. Mama si počká, kým poriadne rozplačem a potom sa postaví. Z kredenca vytiahne dve sviečky.

„Tú ukradnutú mu vrátiš! A jednu mu zapáliš, aby sa viac nehneval. Dobre?“

Snažím sa neplakať, preglgam, ale vďačne prikyvujem. Pozerám na Monču, samého ma na cintorín nepustia. Nie, dnes naše čertisko Nera nezoberiem, aby som náhodou nestratil sviečky. Tri noci klopania mi stačili až-až.